

Beslissing op bezwaar weigering
vrijstelling ex artikel 19 lid 1 WRO ten
behoefte van de bouw 2^e
bedrijfswoning Steenwijkerweg 6 te
Marknesse.

Emmeloord, 9 januari 2007.

Aan de raad.

Voorgenomen besluit.

In afwijking van het advies van de commissie voor de bezwaarschriften het bezwaarschrift van Bierens en Van Boven Advocaten, namens v.o.f. Vereecken, Steenwijkerweg 6 te Marknesse, gericht tegen het besluit van 20 juli 2006 (verzonden 26 juli 2006) ongegegrond te verklaren.

Advies raadscommissie.

Alle fracties vertegenwoordigd in de commissie van advies voor Woonomgeving maken een voorbehoud. Men wil het voorgestelde in de vergadering van de raad bespreken.

Aanleiding.

Per brief van 28 juli 2006 (ontvangen 31 juli 2006) heeft Bierens en Van Boven Advocaten, namens v.o.f. Vereecken, een bezwaarschrift ingediend tegen uw besluit van 20 juli 2006 (verzonden 26 juli 2006), inzake het weigeren van medewerking aan het verzoek om vrijstelling ex artikel 19, lid 1 WRO van 13 juni 2003.

Probleemstelling.

Er dient een beslissing te worden genomen op het bezwaarschrift dat is ingediend tegen de weigering om medewerking te verlenen aan een vrijstelling ex artikel 19, lid 1 WRO ten behoeve van de bouw van een tweede bedrijfswoning op het perceel Steenwijkerweg 6 te Marknesse.

Advies commissie voor de bezwaarschriften

Het bezwaarschrift is op 18 oktober 2006 voorgelegd aan de commissie van advies voor de bezwaarschriften. Deze commissie heeft het advies uitgebracht om het bezwaarschrift door te zenden aan de rechtbank, teneinde het daar te laten behandelen als een beroepschrift.

**Motivatie voor afwijken van het advies commissie voor de bezwaarschriften
(7:13 lid 7 Awb)**

1. De uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (verder: ABRvS) van 19 april 2006 treedt in de plaats van de beslissing op bezwaar van 21 september 2004 (zie daarvoor punt IV van de uitspraak). De Commissie voor de Bezwaarschriften (verder: de commissie) adviseert om het besluit van de raad van 26 juli 2006 op te vatten als een beslissing op bezwaar en het bezwaarschrift van 28 juli 2006 door te zenden naar de rechtbank als beroepschrift. Als de uitspraak in

de plaats treedt van de beslissing op bezwaar en als het besluit van 26 juli 2006 beschouwd moet worden als beslissing op bezwaar, dan is sprake van een beslissing op bezwaar in twee instanties. Dit staat op gespannen voet met artikel 7:11 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

2. Met de uitspraak van 19 april 2006 is in hoogste instantie beslist op een juridisch traject wat is begonnen met het primaire besluit van 22 juli 2003. Het primaire besluit is herroepen en de beslissing op bezwaar van 21 september 2004 is vervangen. Daarmee is in juridische zin de kwestie 'afgedaan'. Het besluit van 26 juli 2006 is dus terecht beschouwd als nieuw primair besluit, waar bezwaar tegen moet worden ingesteld.
3. De uitspraak 19 april 2006 treedt in de plaats van de beslissing op bezwaar van 21 september 2004 (zie daarvoor punt IV van de uitspraak). In rechtsoverweging 2.5 is de strekking van de 'vervangende' beslissing op bezwaar weergegeven. De beslissing op bezwaar betreft dan: (1) gegrondverklaring bezwaar, (2) herroeping primaire besluit van 22 juli 2003 en (3) burgemeester en wethouders moeten het verzoek om vrijstelling doorzenden aan de raad. Op zichzelf is het derde punt geen besluit in de zin van 1:3 AWB. Wel mag hieruit worden afgeleid dat de ABRvS voor ogen heeft gehad dat de gemeenteraad een nieuw primair besluit zou nemen en geen beslissing op bezwaar. Dit blijkt verder uit het volgende:

Volgens rechtsoverweging 2.5 moet het college doorzenden met toepassing van 2:3 Awb en niet met toepassing van 6:15 Awb, zoals de commissie overweegt Kortweg gezegd ziet 2:3 Awb op het verplicht doorzenden van geschriften waartoe een bestuursorgaan niet bevoegd is aan het bestuursorgaan dat wel bevoegd is. Artikel 6:15 Awb ziet specifiek op het doorzenden van bezwaar- of beroepschriften. Als de ABRvS met haar uitspraak had gewild dat de gemeenteraad een beslissing op bezwaar zou nemen, dan had zij het college wel opgedragen om met toepassing van 6:15 Awb door te zenden. Nu 2:3 Awb van toepassing is ligt het niet voor de hand dat de ABRvS een beslissing op bezwaar heeft bedoeld.

Bovendien stelt de ABRvS expliciet dat het verzoek om vrijstelling moet worden doorgezonden en niet het bezwaarschrift. Als het bezwaarschrift moet worden doorgezonden dan is het logische gevolg dat een beslissing op bezwaar wordt genomen. Nu het verzoek om vrijstelling moet worden doorgezonden is het evident dat een primair besluit moet worden genomen. In principe moet 'opnieuw' in eerste instantie op het verzoek worden beslist.

4. Navraag bij de ABRvS heeft de stellingname van ons college bevestigd. De ABRvS heeft desgevraagd de volgende reactie gegeven (zie ook de bijlage): *"De Raad van State heeft zowel de beslissing op bezwaar van B&W van Noordoostpolder vernietigd als het primaire besluit herroepen, omdat het college van B&W niet bevoegd was het primaire besluit te nemen. Dit betekent dat het verzoek om vrijstelling weer 'open' ligt en dat daarop moet worden beslist door de raad. Een primair besluit dus."*

Conclusie:

Het besluit van 26 juli 2006 kan niet beschouwd worden als beslissing op bezwaar, zoals de commissie adviseert. Dat is niet in overeenstemming met de uitspraak van de ABRvS van 19 april 2006. Uw raad heeft op 26 juli 2006 dan ook terecht een primair besluit genomen. De brief van 28 juli 2006 is daarom geen beroepschrift en moet dus ook niet worden doorgezonden aan de rechtbank. Dit betekent dat wij voorstellen het advies van de commissie niet op te volgen. Uw raad moet de brief behandelen als bezwaarschrift en daarover inhoudelijk besluiten (7:11 Awb).

(Wettelijk) beleidskader.

In hoofdstuk 6 Awb staan de algemene bepalingen over bezwaar en beroep weergegeven. In hoofdstuk 7 Awb staan de bijzondere bepalingen over bezwaar en administratief beroep.

Onderbouwing keuze voor het voorgenomen besluit.

Ten tijde van het indienen van het verzoek door de familie Vereecken was het bestemmingsplan "Landelijk Gebied, wijziging ten behoeve van beperking staand glas" van toepassing op het perceel Steenwijkerweg 6 te Marknesse. Aan weerszijden van de Steenwijkerweg lag de bestemming "agrarische doeleinden, bouwstroken" met daarachter een bestemming "agrarische doeleinden, productiegebied". In artikel 4, lid 2 van de voorschriften is bepaald dat binnen de bestemming "agrarische doeleinden, bouwstroken" de maximale oppervlakte van één bouwperceel 1 hectare mag bedragen. In artikel 4, lid 7 van de voorschriften is bepaald dat de gronden met een bestemming "agrarische doeleinden, bouwstroken" die niet worden gebruikt als bouwperceel worden aangemerkt als "agrarische doeleinden, productiegebied".

Op gronden met de bestemming "agrarische doeleinden, productiegebied" mogen geen gebouwen worden gebouwd. Andere bouwwerken met een maximum hoogte van 1.50 meter zijn toegestaan als ze ten dienste van de bestemming staan.

In het bestemmingsplan is geen binnenplanse vrijstelling opgenomen voor de bouw van een tweede bedrijfswoning.

Uit de situatietekening bij het verzoek van 13 juni 2003 is af te leiden dat de locatie voor de bouw van de tweede bedrijfswoning gelegen is aan de andere kant van de productiekavel. Deze locatie wordt door de familie Vereecken aangeduid met de letter C.

In de uitspraak van de Raad van State afdeling bestuursrechtspraak van 19 april 2006 wordt aangegeven dat de raad geen beleid heeft vastgesteld ten aanzien van tweede bedrijfswoningen. Wij zijn van mening dat deze omissie met het besluit van 20 juli 2006 (verzonden 26 juli 2006) door uw raad is rechtgezet.

Het Omgevingsplan Flevoland (2000) geeft geen randvoorwaarden aan voor de bouw van tweede bedrijfswoningen. Echter de gemeenteraad heeft de bevoegdheid om wel nadere randvoorwaarden hiervoor op te stellen. Benadrukt dient te worden dat ruimtelijk beleid in beginsel een bevoegdheid van de gemeenteraad is. De gemeente heeft als taak zorg te dragen voor een goede ruimtelijke ordening van haar gebied. Nogmaals dient benadrukt te worden dat medewerking aan een vrijstellingsprocedure dan ook nooit en te nimmer onvoorwaardelijk kan zijn.

Aangegeven wordt verder dat uw raad in de vergadering van 24 oktober 2002 reeds een besluit zou hebben genomen over de noodzakelijkheid van de tweede bedrijfswoning voor de familie Vereecken. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Raad van State afdeling bestuursrechtspraak van 19 april 2006 willen wij aangegeven dat er geen besluitvorming hierover heeft plaatsgevonden. Ook dient te worden opgemerkt dat de besluitvorming niet uitsluitend gebaseerd is op de noodzakelijkheid van een tweede bedrijfswoning, maar dat hier overwegend planologische argumenten een rol spelen.

Door de familie Vereecken wordt verondersteld dat de gewenste tweede bedrijfswoning op hetzelfde bouwperceel ligt als de huidige bedrijfswoning. In het (oude) bestemmingsplan "Landelijk Gebied, wijziging ten behoeve van beperking staand glas" is een bouwstrook opgenomen aan weerszijden van de Steenwijkerweg. In artikel 4, lid 2, sub a van de voorschriften van het bestemmingsplan is opgenomen dat binnen de bouwstrook de oppervlakte van één bouwperceel maximaal 1 hectare bedragen mag. De familie Vereecken geeft aan dat de woning gesitueerd dient te worden op locatie C. De

locatie C is aan de andere kant van de productiekavel en gesitueerd op een afstand van ruim 150 meter van het bouwperceel Steenwijkerweg 6. Dit betekent dat de gronden waarop de familie Vereecken een (tweede) woning wil bouwen nooit binnen het bouwperceel Steenwijkerweg 6 kunnen vallen.

Een verzoek om erfvergroting is ons inziens niet aan de orde. Dit omdat wij van mening zijn dat de aanvraag geen betrekking heeft op de bouw van een woning op het perceel Steenwijkerweg 6. Ons inziens heeft de gewenste locatie C geen enkele ruimtelijke samenhang met het perceel Steenwijkerweg 6, omdat het een solitaire woning betreft.

Aangegeven wordt dat vanuit historisch perspectief het oprichten van een (tweede) woning op de betreffende locatie langs de Steenwijkerweg de enige juiste plek is. Erkend wordt dat de familie Vereecken destijds een 'dubbele' bedrijfskavel (productiegebied) heeft gekocht. Hieruit kan worden geconcludeerd dat de familie Vereecken toentertijd een van de grotere fruittelers in het gebied langs de Steenwijkerweg was. Wellicht kan gesteld worden dat wanneer er geen 'dubbele' bedrijfskavel was gekocht, maar een enkele dat op de andere enkele bedrijfskavel toentertijd wel de mogelijkheid was geweest om een bouwperceel op te richten. Het buitengebied van Noordoostpolder is min of meer volgens een bepaalde ritmiek ingedeeld. Dat deze ritmiek op een aantal plaatsen onderbroken is door een grotere vraag naar productiegebied, impliceert geen recht om deze plaatsen nu op te mogen vullen met nieuwe bouwpercelen.

Verondersteld wordt dat de bouw van een tweede bedrijfswoning geen precedentwerking zal hebben. Voor de beoordeling van de vraag of er sprake is van precedentwerking hoeft alleen maar te worden gekeken naar de motieven, die zouden kunnen gelden voor het toestaan van een tweede bedrijfswoning. De argumenten, die daarvoor doorslaggevend zouden kunnen zijn, gelden voor zeer veel locaties c.q. bedrijven. Er is dan ook wel degelijk sprake van precedentwerking.

Conclusie

Gelet op het bovenstaande adviseren wij u dan ook het bezwaarschrift ongegrond te verklaren.

Financiën/Planning.

Het nemen van een beslissing op een bezwaarschrift heeft geen financiële gevolgen voor de gemeente.

Tegen de beslissing op bezwaar staat beroep open bij de rechtbank.

Communicatie.

De indiener van het bezwaarschrift zal schriftelijk op de hoogte worden gesteld van de beslissing op het bezwaarschrift. Verder zal gewezen worden op de mogelijkheid om beroep in te stellen bij de rechtbank.

Achterliggende documenten.

Bezwaarschrift Bierens en Van Boven d.d. 28 juli 2006 (ontvangen 31 juli 2006).

Aanvullend bezwaarschrift Bierens en Van Boven d.d. 29 augustus 2006 (ontvangen 30 augustus 2006).

2007

No. 258-5

Advies van de commissie voor de bezwaarschriften d.d. 18 oktober 2006 (ontvangen 31 oktober 2006).

Uitspraak Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 19 april 2006 (200505714/1).

Mail Raad van State d.d. 13 december 2006.

Het college van burgemeester en wethouders van Noordoostpolder,
de secretaris, de burgemeester,

Portefeuillehouder: W.J. Schutte

Steller : M. Duiven, tel. 502; m.duiven@noordoostpolder.nl

P. Mulder, tel. 498; p.mulder@noordoostpolder.nl

De raad van de gemeente Noordoostpolder,
gelezen het voorstel van burgemeester en wethouders van 9 januari 2007, no. 258-1;
gelet op artikel 7:11 juncto 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht

B E S L U I T:

in afwijking van het advies van de commissie voor de bezwaarschriften het bezwaarschrift van Bierens en Van Boven Advocaten, namens v.o.f. Vereecken, Steenwijkerweg 6 te Marknesse, gericht tegen het besluit van 20 juli 2006 (verzonden 26 juli 2006) niet door te sturen als beroepschrift naar de rechtbank, maar het bezwaarschrift ongegrond te verklaren.

Aldus besloten in de openbare vergadering
van 22 februari 2007.
De griffier, de voorzitter,